

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový správní orgán“), ze dne 28. 11. 2019, č. j. OAM-9099-16/TP-2019, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby, vyjádření žalované, ústní jednání

2. Žalobce v žalobě předně v obecné rovině namítal, že ve věci nebyl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav; resp. že správní orgány skutečnosti, které vyplývají ze spisu, vyložily nesprávným způsobem a dovodily zavádějící závěry, a to zejména pokud jde o počítání zákonem stanovené 5 leté doby nepřetržitého pobytu na území ČR. Taktéž namítal rozpor žalobou napadeného rozhodnutí se zásadou materiální pravdy; s právními předpisy, konkrétně s § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a § 174a zákona o pobytu cizinců.
3. Zásadně nesouhlasil s tím, jakým způsobem žalovaná posoudila okolnosti, za kterých došlo k prodlužování jeho dlouhodobého pobytu. Uvedl, že je v tomto směru odkázán na registrační servis ministerstva zahraničních věcí, který mu s registrací pomáhá. A právě skrze tento systém mu bylo umožněno opakovaně prodloužit si pobyt i přes nedostatky v návaznosti jednotlivých prodloužení. Pokud tedy žalovaná dospěla na základě předchozího bezproblémového a zákonného prodlužování pobytu žalobci k názoru, že se jednalo o podávání „nových žádostí“ z jeho strany, jelikož neshledala nepřetržitost pobytu, porušila zásadu legitimního očekávání. Takovýto postup žalované označil žalobce za přehnaně formalistický, nesouladný až odporující si, nesledující smysl a účel zákona, jímž je poskytnout nejsilnější bytové oprávnění osobám (tj. i žalobci), které jsou v ČR pevně a dlouhodobě integrovány bez větší nepřítomnosti na území.
4. Dále žalobou napadenému rozhodnutí vytkl jednak absenci posouzení přiměřenosti jeho dopadu do rodinného a soukromého života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a rovněž tak namítal nepřiměřenost posouzení tohoto dopadu do soukromých a rodinných vztahů žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že byť žalobou napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, v němž žalovaná vysvětluje, proč nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí za přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jde o velmi omezenou úvahu, založenou na nepodložených skutečnostech a domněnkách. Nesouhlasil s názorem žalované, že tím, že žalobce naplnil podmínku jiné závažné překážky v pobytu, lze zásah rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života považovat za přiměřený. Dále žalovaná vytkl, že co se týče veřejného zájmu, argumentovala jen vágním zájmem na dodržování zákonů ČR. Taktéž byl žalobce přesvědčen, že se žalovaná nevypořádala s dobou, po kterou pobýval na území ČR. Dovodil, že nesprávným posouzením přiměřenosti žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, porušila žalovaná i § 3 správního řádu, neboť správní orgány se nepokusily zjistit skutečný stav věci. V této souvislosti poukázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81, kde soud konstatoval, že tím, že v řízení nebyl proveden

výslech žalobce, nebylo možno zjistit řádně rozsah a intenzitu rodinných a soukromých vazeb, jejichž existence je ze spisu zjevná. Dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, sp. zn. 5 Azs 46/2016, ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, a upozornil, že je osobou, která na území ČR strávila prakticky celý svůj život a jako mladiství je finančně a existenčně závislý na své matce. Jeho matka zajišťuje žalobci základní životní potřeby a navíc je jeho jediným žijícím rodičem.

5. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 30. 2. 2020 setrvala na skutkových zjištěních a právním posouzení věci v žalobou napadeném rozhodnutí a odkázala na něj. Zopakovala, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti pobytu na území ČR v délce 5 let ke dni podání žádosti. A k žalobním námitkám toliko dodala, že v nich nespátřuje žádnou novou relevantní argumentaci.
7. Žalovaná navrhla soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
8. Na ústním jednání dne 14. 9. 2022 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku. Vysvětlil, že cílem ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců je, aby byl trvalý pobyt na území ČR udělen tomu cizinci, který je na území ČR usídlen. V tomto smyslu je třeba posuzovat i hledisko oprávněnosti cizincova pobytu. Právní zástupce žalobce vyjádřil své přesvědčení, že žalobce tím, že na území ČR pobýval po dlouhou dobu, a to z větší části jako člen diplomatické mise, prokázal, že je na území ČR usídlen. Poukázal taktéž na to, že v době, kdy měl dle žalované opožděně podat žádost o prodloužení pobytu na zastupitelský úřad, byl nezletilý, tudíž ji za něj musela podat jiná osoba. Dále k námitce nesprávného posouzení přiměřenosti dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců doplnil odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 – 41, a ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020 – 34, jimiž podpořil svou žalobní argumentaci.
9. Žalovaná na ústním jednání rovněž setrvala na svém procesním stanovisku a odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

III.

Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
11. Žalobce podal dne 20. 6. 2019 u prvostupňového správního orgánu žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, když jako účel pobytu na území ČR uvedl „PO 5 LETECH“.
12. Prvostupňový správní orgán dne 29. 8. 2019 zaslal na ministerstvo zahraničních věcí (dále též „MZV“) žádost o sdělení pobytových statusů žalobce včetně jejich časových vymezení. Dne 7. 10. 2019 obdržel prvostupňový správní orgán odpověď, z níž vyplynulo, že dle Diplomatického protokolu MZV žalobce podal první žádost dne 12. 10. 2011, kdy mu byl vydán pobyt s platností od 17. 10. 2011 do 12. 10. 2013; další žádost žalobce podal dne 15. 10. 2013 s platností od 17. 10. 2013 do 22. 9. 2015; poslední žádost podal žalobce dne 23. 9. 2015 s platností od 25. 9. 2015 do 21. 6. 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

13. Z Cizineckého informačního systému vyplynulo, že žalobce podal dne 24. 8. 2015 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobci byl pobyt vydán s platností od 28. 12. 2015 do 11. 9. 2016. Tento druh pobytu mu byl prodloužován, poslední prodloužení mělo platnost do 31. 8. 2019.
14. Žalobce dne 25. 9. 2019 podal žádost dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu; řízení o této žádosti bylo usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 17. 10. 2019 zastaveno. Žalobce proti němu podal odvolání.
15. Žalobce dne 15. 11. 2019 doložil prvostupňovému správnímu orgánu listiny: potvrzení o studiu na České zemědělské univerzitě v akademickém roce 2019/2020; rodný list ze dne 22. 2. 2000; úmrtní list otce ze dne 22. 12. 2009. V následném písemném vyjádření žalobce uvedl, že na území ČR žije se svou matkou, která je zde služebně vyslána; otec mu zemřel v roce 2009 a moc mu záleží na setrvání na území ČR, jelikož tu studuje a návrat na Ukrajinu by na něj měl negativní dopad.
16. Prvostupňový správní orgán ve věci vydal rozhodnutí ze dne 28. 11. 2019, č. j. OAM-9099-16/TP-2019, jímž dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobce o trvalý pobyt. Prvostupňový správní orgán s odkazem na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 222/2017 Sb., konstatoval, že doba 5 let nepřetržitého a oprávněného pobytu na území ČR je počítána bezprostředně před podáním žádosti. Tudíž za rozhodnou dobu pro posouzení žádosti žalobce označil dobu od 20. 6. 2014 do 20. 6. 2019. Ve věci vyšel z informací získaných od MZV, z nichž zjistil, že žalobce neměl upraven pobyt na území ČR v období od 13. 10. 2013 do 16. 10. 2013 a v období od 23. 9. 2015 do 24. 9. 2015, což celkem činí 6 dní. Po tuto dobu se tedy žalobce na území ČR zdržoval bez jakéhokoli pobytového oprávnění. Zároveň konstatoval, že v tomto případě nelze uplatnit tzv. pobytovou fikci dle § 47 zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový správní orgán uzavřel, že celková doba nepřetržitého pobytu na území ČR dle § 68 zákona o pobytu cizinců nebyla ke dni podání žádosti žalobce zachována, čímž nebyla splněna zákonná podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území ČR.
17. Proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaná se v zásadě ztotožnila s posouzením věci prvostupňovým správním orgánem i s rozsahem zjištěného skutkového stavu. Na rozdíl od prvostupňového správního orgánu však upozornila, že časové období od 13. 10. 2013 do 16. 10. 2013 nelze započítat do doby, ve které musí být splněna podmínka nepřetržitého pobytu, tj. do rozhodného období od 20. 6. 2014 do 20. 6. 2019. Nicméně prvostupňovým správním orgánem v pořadí druhé časové období od 23. 9. 2015 do 24. 9. 2015 shledala žalovaná správným. Dovodila proto, že uvedená chyba nemá vliv na správnost závěru prvostupňového správního rozhodnutí, jelikož zákonem požadovaná nepřetržitost 5 letého pobytu žalobce nebyla v dané věci zachována. Připomněla, že žalobci platnost povolení k dlouhodobému pobytu uplynula dne 22. 9. 2015 a novou žádost o prodloužení pobytu podal až dne 23. 9. 2015 s platností pobytu od 25. 9. 2015. Žalovaná odmítla odvolací výtku žalobce, že by ve věci postupovala formalisticky s poukazem na opominutí žalobce, jenž nepodal včas příslušnou žádost o pobyt před uplynutím povolení k pobytu. Vysvětlila, že nesplnění zákonné podmínky za strany žalobce, nelze hodnotit jako formalismus správních orgánů. A s odvolací námitkou žalobce, že v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje posouzení přiměřenosti jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

dopadu do soukromého a rodinného života, se žalovaná vypořádávala na stranách 9 až 12 svého rozhodnutí. Zde konstatovala, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné konkrétní důvody, ze kterých by byl patrný takovýto zásah. Žalobce tvrdil jen, že na území ČR žije 10 let a je plně integrován. V této souvislosti žalovaná poukázala na § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle něž v případě nevydání povolení k trvalému pobytu zákon neumožňuje posuzovat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zároveň žalovaná s odkazy na správní judikaturu upozornila, že žalobci nebyl znemožněn jiný druh pobytu na území ČR. Navíc řízení o udělení dlouhodobého pobytu žalobci (viz bod 14 rozsudku) doposud nebylo skončeno.

IV. Posouzení žaloby

18. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].
19. Žaloba není důvodná.
20. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
21. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„[p]ovolení k trvalému pobytu se na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“.*
22. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců: *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68“.*
23. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“.*
24. Žalobce v podané žalobě sporoval závěr správních orgánů, že nesplnil zákonem stanovenou podmínku pro udělení trvalého pobytu, a to podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území ČR dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
25. Soud konstatuje, že správní orgány stanovily rozhodnou dobu, za kterou posuzovaly splnění zákonné podmínky nepřetržitého pobytu žalobce správně a v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů od 20. 6. 2014 do 20. 6. 2019, tj. doba 5 let bezprostředně předcházející okamžiku podání žádosti žalobce. Soud poukazuje konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, č. 3448/2016 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu cizince na území České republiky se zkoumá ke dni podání žádosti o trvalý pobyt. Tento závěr Nejvyšší správní soud vyslovil v důsledku nepřímého účinku směrnice Rady 2003/109/ES, jejíž čl. 4 odst. 1 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 31. 7. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

č. j. 8 Azs 60/2018 – 46, kde mimo jiné uvedl, že: „[n]elze totiž připustit výklad, podle něhož by délka nepřetržitého pobytu mohla být počítána za jakékoliv období strávené na území České republiky, které předcházelo podání žádosti o povolení k trvalému pobytu či rozhodnutí o této žádosti. Jak také plyne z již zmíněné judikatury zdejšího soudu citované krajským soudem v napadeném rozsudku, je smyslem institutu žádosti o povolení k trvalému pobytu též zohlednění délky pobytu cizince na území České republiky; důraz je přitom kladen především na existenci úzkého vztahu mezi cizincem a státem, který může vzniknout jen v důsledku dlouhodobého a oprávněného pobytu cizince na území; pouze za splnění této podmínky má cizinec možnost požádat o trvalý pobyt. Oprávněnost pobytu je zapotřebí rozumět takovou přítomností cizince na území, kterou zákon předvídá a dovoluje (např. na základě vydaného platného povolení k pobytu). Nepřetržitost pobytu se pak v souladu s čl. 4 Směrnice zkoumá ke dni podání žádosti (srov. k tomu také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29).“

26. Správní orgány žalobcovu žádost v dané věci zamítly proto, že žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti svého pobytu na území ČR, jelikož v době rozhodné došlo k situaci, kdy mu uplynula platnost povolení k dlouhodobému pobytu dne 22. 9. 2015 a novou žádost o prodloužení pobytu podal až dne 23. 9. 2015 s platností pobytu od 25. 9. 2015. Tudíž neměl po určitou dobu upraven pobyt na území ČR, což žalobce ani nesporel. Naopak žalobce v žalobě sporel posouzení této skutečnosti správními orgány jako přetržení doby pobytu v jeho neprospěch, neboť k této situaci došlo při podávání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, kdy byl odkázán na registrační systém MZV a nejednalo se o podání „nové“ žádosti. Soud se s tímto zjednodušujícím výkladem žalobce neztotožnil. Není pravdou, že by žalobce byl při podávání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu jakousi obětí nefungujícího registračního systému MZV. Jinak řečeno není to žalobce, kdo je závislý na registračním systému MZV, nýbrž tento systém je závislý na tom, kdy je žádost podána, aby tuto bylo možno řádně zaregistrovat a začít zpracovávat. Právní zástupce žalobce na ústním jednání tuto žalobní námitku rozvinul, když uvedl, že žalobce byl v době podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nezletilým, tudíž žádost za něj musela podat třetí osoba. Soud rozumí obraně žalobce, který se snaží neoprávněnost své přítomnosti na území ČR zvrátit, odůvodněním, že opožděnost podání žádosti nebyla zapříčiněna jeho vlastním jednáním. Soud si je rovněž vědom toho, že žalobce v posuzované době byl nezletilým, tudíž z logiky věci příslušná žádost na MZV musela být za žalobce podána osobou oprávněnou k tomuto úkonu. Soud však s ohledem na text zákonného ustanovení § 68 zákona o pobytu cizinců zdůrazňuje, že zákon v jednotlivých odstavcích citovaného zákonného ustanovení podrobně vypočítává, jaké druhy pobytu se do *nepřetržité* doby pobytu započítávají a jaké nikoliv. Přičemž v dané věci shledaná neoprávněná přítomnost žalobce na území ČR ve výčtu dotčeného zákonného ustanovení není. Soud v této souvislosti toliko připomíná, že shora uvedená judikatura jednoznačně definuje, že oprávněným pobytem cizince jen takový pobyt na území ČR, který zákon předvídá a dovoluje, což žalobce vzhledem k opožděnému podání žádosti nesplnil. Soud zároveň zdůrazňuje, že nepřetržitost 5 leté doby pobytu je zákonem stanovený předpoklad, a teprve při jeho dodržení, může vzniknout žalobci legitimní očekávání pro případné udělení trvalého pobytu. Jelikož žalobce nesplnil zákonem stanovenou podmínku pro získání trvalého pobytu, nelze považovat postup správních orgánů, které mu neudělily trvalý pobyt ani za přehnaně formalistický, nesouladný až odporující si, natož za nesledující smysl a účel zákona. Soud tedy námitky žalobce směřující do nesprávného

právního posouzení nesplnění podmínky nepřetržitého 5 letého pobytu shledal nedůvodné a účelové.

27. Žalobce dále namítal jednak absenci odůvodnění nepřiměřenosti dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, a rovněž tak nesprávné posouzení přiměřenosti jeho dopadu do rodinného a soukromého života žalobce. Již z formulace této námitky číší její vnitřní rozpornost. Buď příslušná část odůvodnění v rozhodnutí chybí, anebo je odůvodnění přiměřenosti dopadu rozhodnutí nesprávné. Žalobce však poté v žalobě namítal, že byť žalobou napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, v němž žalovaná vysvětluje, proč nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí za přiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, jde o velmi omezenou úvahu, založenou na nepodložených skutečnostech a domněnkách. Soud má tedy za to, že žalobce v úvodu žaloby zvolil nešťastnou formulaci, když vytýkal absenci odůvodnění nepřiměřenosti dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť z jím následně uplatněných námitek je zřejmé, že nesouhlasí s tím, jak se žalovaná s dopady rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných vztahů vypořádala. Soud připomíná, že žalovaná se danou námitkou zabývala na stranách 9 až 12 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud přitom shledal posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců žalovanou v souladu s judikaturou správních soudů. V této souvislosti soud odkazuje zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020 – 41, kde Nejvyšší správní soud konstatoval ve skutkově obdobné věci následující: „[v] tomto případě ministerstvo zamítlo stěžovatelovu žádost o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jelikož nesplnil podmínku doby nepřetržitého pobytu (§ 68 téhož zákona). Zákon o pobytu cizinců nepředpokládá zvláštní posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí v tomto typu řízení [§ 174a odst. 3 ve spojení s § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona]. „Obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zamítnutí povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince totiž provedl již zákonodárce v § 68 odst. 1 ve spojení s § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že cizinec, který na území ČR nepobývá na základě řádného pobytového titulu nepřetržitě po dobu pěti let, si zde nevybuduje dostatečné vazby k udělení nejvyššího pobytového oprávnění (povolení k trvalému pobytu). Ministerstvo proto nemusí v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, č. 3990/2020 Sb. NSS, bod 16).

[23] Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba zvlášť posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, a to přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; k tomu např. rozsudek ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13, a judikatura tam citovaná). Vždy je však třeba posuzovat okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, bod 21; či již cit. rozsudek 10 Azs 256/2019, bod 13 a násl. a tam cit. judikaturu). K samotnému testu přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy viz např. rozsudek ze dne 31. 7. 2014, č. j. 8 Azs 60/2014-35, bod 21 a násl.

[24] V tomto případě stěžovatel v řízení před ministerstvem předložil doklady o tom, že vlastní byt v Praze, dále v podání ze dne 11. 3. 2019 uvedl, že v ČR má dobrou pověst a řádně podniká (jeho společnost údajně zaměstnává více než 60 lidí). Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí pak doplnil, že v ČR studoval, složil zkoušku z češtiny a je tedy integrován do české společnosti. Takto vylíčené charakteristiky stěžovatele nejsou dost konkrétní k tomu, aby je ministerstvo

vůbec muselo posuzovat. Nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled ani myslitelná, jelikož tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí je jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (již cit. rozsudek 10 Azs 256/2019, bod 20 a násl.).... NSS předesílá, že výjimečné případy nepřiměřených zásahů do rodinného života cizince se přitom rekrutují zejména z kauz, kdy by v důsledku rozhodnutí měli být rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.)“.

28. Žalobce ve správním řízení nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života obhajoval tím, že žije na území ČR po dobu 10 let se svou služebně vyslanou matkou, studuje zde a je tu plně integrován. Žalovaná tak zcela správně uvedená tvrzení posoudila jako zcela nekonkrétní, jelikož tato tvrzení bez dalšího nelze skutečně hodnotit jako nepřiměřené dopady do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce sice nesouhlasí s tím, že se žalovaná více nevěnovala jeho tvrzení o délce pobytu na území ČR, nicméně nenabízí adekvátní vysvětlení, proč a jakým způsobem tak měla žalovaná učinit. Soud se neztotožnil ani s žalobcovou výtkou, že vypořádání žalované obsahuje omezenou či vágní úvahu při posouzení dané námítky. Pokud žalobce již v odvolání vznesl tuto námitku jen v obecné rovině, nelze pak po žalované oprávněně požadovat, aby si za žalobce konkrétní argumentaci domýšlela a dotvářela. Žalovaná se tak s danou námitkou vypořádala zcela dostatečným způsobem, když se k ní vyjádřila rovněž jen v obecné rovině.
29. Na tomto místě soud dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, správní orgány „[n]emají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup sbledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).“
30. Výtku žalobce, že ve správním řízení nebyl proveden jeho výslech za účelem zjištění rozsahu a intenzity rodinných a soukromých vazeb na území ČR, posoudil soud za situace, kdy žádná konkrétní tvrzení žalobce sám v tomto směru nepředestřel, jako ryze účelovou. Rovněž tak má soud za liché námitky žalobce, jimiž žalované vytýkal, že si sama z vlastní iniciativy nezjišťovala potřebné informace o jeho soukromém a rodinném životě. Soud akcentuje, že dané řízení bylo zahájeno na základě žalobcem podané žádosti, tudíž břemeno tvrzení i důkazní o splnění zákonných podmínek pro přiznání požadovaného pobytového oprávnění tížilo žalobce. Navíc v případě žalobcem namítaných negativních dopadů správního rozhodnutí do jeho soukromých a rodinných vztahů bylo zcela nezbytné, aby žalobce sám tvrdil a dokládal skutečnosti sloužící k ochraně jeho práva na soukromý a rodinný život. Žalobce však svá tvrzení o zásahu do svých osobních a rodinných vztahů žalobou napadeným rozhodnutím řádně nekonkretizoval ani nedoložil. Taktéž další žalobcem v žalobě uvedená tvrzení, že je mladiství, studuje v ČR, otec mu zemřel a je existenčně závislý na své matce, jsou opět ryze obecná a s ohledem na shora citovanou judikaturu bez vypovídací hodnoty a vlivu na posouzení přiměřenosti dopadu

rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud upozorňuje, že žalobce ve správním řízení uvedl, že na území ČR žije proto, že jeho matka je zde služebně vyslána. Již toto tvrzení v sobě obsahuje prvek dočasnosti pobytu žalobce, a to do okamžiku ukončení služebního pobytu jeho matky. Nad to žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nebyl nezletilým dítětem, plně závislým na péči a finančním zabezpečení své matky. Soud opakuje, že je výhradně na žalobci, aby v řízení tvrdil své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017, č. j. 3 Azs 84/2016-39). Soud shrnuje, že správní orgány se v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou správních soudů v dané věci nezabývaly přiměřeností rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Přičemž soud v dané věci neshledal žádný výjimečný důvod, jenž by vedl k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb.

31. Soud k odkazům žalobce v žalobě na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 – 53, ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33, uvádí, že je nelze v dané věci aplikovat, jelikož v nich byly řešeny skutkově odlišné situace. V žalobcem odkazovaných věcech soud přezkoumával rozhodnutí o zrušení (dříve uděleného) povolení k pobytu; Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že v případech zrušení povolení k pobytu se jedná z povahy věci o rozhodnutí s daleko závažnějšími zásahy do práv jednotlivce a zákon o pobytu cizinců výslovně požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, zatímco u zamítnutí žádostí o bytové oprávnění takový požadavek explicitně nestanoví ... (viz body [12], [13] rozhodnutí ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016 – 33). Dotčená rozhodnutí tedy naopak potvrzují právní posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců žalované v dané věci. Taktéž co se týče rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 – 81, nejedná se o přílehlavé rozhodnutí na nyní posuzovanou věc, jelikož se týkalo § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který přímo stanoví správním orgánům povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
32. Právní zástupce žalobce pak učinil i na ústním jednání dva odkazy na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 6 Azs 321/2020 – 41, a ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020 – 34, jimiž podpořil svou žalobní argumentaci sporující posouzení dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud však neshledal ani tuto judikaturu v dané věci přílehlavou. V prvním případě odkazovaného judikátu byla (na rozdíl od nyní posuzované věci) účastníci řízení řádně vznesena konkrétní skutková námitka nasvědčující porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť tvrdila „*údaje o své dceři a že žije v domácnosti s druhem (otcem dcery)*“, přičemž se jednalo o nezletilou dceru, což bylo mylně správními orgány i krajským soudem vyhodnoceno jako nekonkrétní skutkové okolnosti. A co se týče v pořadí druhého odkazovaného judikátu, zde opět byly ze strany (v době podání žádosti nezletilého) účastníka řízení vzneseny zcela konkrétní námitky ohledně dopadů správního rozhodnutí na účastníkovu osobní a rodinnou situaci (špatný zdravotní stav účastníka a z toho pramenící jeho závislost na péči členů rodiny, jimž bylo uděleno povolení k pobytu na územní ČR).

33. Soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitka, dle které žalovaná porušila § 2 odst. 1, odst. 4, § 3 správního řádu, byla uplatněna toliko v obecné rovině. Žalobce ji nikterak blíže nespecifikoval a nevyplývá z ní, jakým konkrétním způsobem neměla být práva žalobce nabytá v dobré víře šetřena ze strany správních orgánů. Soud k takto obecně vzneseným žalobním námitkám žalobce podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předeštlá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Poukazoval-li tedy žalobce bez dalšího na porušení jím označených ustanovení správního řádu, soud upozorňuje, že žalobce uvedená obecná tvrzení nijak nekonkretizoval a nespecifikoval, kterým konkrétním postupem správních orgánů a v jakém konkrétním ohledu mělo k porušení uvedených ustanovení dojít. Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv žalobce, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum. Pokud se tedy žalobce v tomto směru v podané žalobě omezil na paušální a blíže nerozvedené poznámky stran tvrzeného porušení uvedených principů a zásad, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31) konstatovat, že napadené rozhodnutí takovými vadami netrpí. Poukazy žalobce na tvrzená porušení daných principů se pak soud mohl zabývat toliko na půdorysu dalších žalobcem konkrétněji vznesených námitek shora uplatněných, jež však neshledal ze shora vyložených důvodů opodstatněnými.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správních řízeních neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšné žalované však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2022

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu